

VIATGE AL REAL

I

Panteixa l'infinit d'aquest nocturn lluent
al darrer call per on soliu surto a la via.
Si rera meu la teva veu ara sentia
no em giraria amb goig ni amb plany al teu dient.

i

II

Escampa el matí nou tot l'infinit del món
pels horts humits per on llibert de tot faig via.
Si al meu costat la teva passa ara fremia
creuria que és el rou que em cruix al peu i es fon.

III

Caminem junts, jo i el matí roent,
per entre els alzinars d'argent en degotís.
Si dintre meu la imatge d'ella s'estremís,
amb un alè bonent al front del pensament
fondria el dany i la bellesa que s'embullen.
Els ulls són meus: veient com fullen i es desfullen
els grans de la claror, faig meu el goig clement
del món en aquesta hora.
Sento el trepig d'un ésse' airós al meu davant:
passat el bosc em colliran
les mans del vent alçades i el temps que no té vora.

11 d'abril, 1984